

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια οκτακόσια κι' ένεννηνταξήν,
στέφανον λοχάνων ή πατρής άς πλέξη.

Έτος άριθμούμεν δέκατον και τρίτον
κι' έδρα μας ή χώρα τών αρχαιοτήτων.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — άπ' εθείας πρός έμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — ό κ τ ώ φ ρ ά γ κ α είναι μόνο ο.
Γιά τ ά ξένα όμως μέρη — δέ κ α φ ρ ά γ κ α και 'στό χέρι.

Όγδόη Σεπτεμβρίου κι' είκοστή
και μούρα 'στό Παρίσι έξαουστή.

Πεντακόδια πενήντα κι' ένένα,
τής Κορδόνας καμώματα νέα.

**Άθώωσις πρώτη
λαμπρού στρατιωτών.**

Γιά του Καλομονοπούλου τήν άθώωσι κι' έγω
τόν καθένα Στρατοδική τόν δοξάζω κι' εύλογώ.

Τού λεβέντη του σπαχάτου χίλις όσωτα του φιλέω,
τουπρεπι στεφανωμένος 'στους κριτάδες του να 'βγῆ...
τόν έδικασαν ίκείνου, που 'στά νεμάτα τ ά παληά
τιναχθῆκαν σάν και τούτον 'στο πολέμου τήν κραυγή.

Μίς 'στόν πόνο και 'στη θλίψη τής άτέλειωτης βραδυάς
κάθε κρύος νόμος παύει,
κι' είναι νόμος ή λαχτάρα του σπαθιού και τής καρδιάς
σάν βογγούν άδελφικά σκλάβου.

Κάθε νόμος, κάθε τύπος άυστηρός να βουραθή
κι' αλλάζουόν με τ ά νεμάτα πολεμάρων γηρατειά :
έδξα νάχη τού τουρκεί, έδξα νάχη τού σπαθί,
σάν άστράφη και βροντήση με 'στόν σκλάβων τήν φωτιά. >

Ψῆφος άσπρη περιμένει σάν τής Κρήτης τού παιδί
και καθένα πλληλαίρι, που κλειομένο κελαιδί...
λιποτάκτας σάν κι' αυτούς ό λαός τούς στεφανώνει
κι' ή σημαία τού στρατού τιμημένους τούς ίσκιώνει.

**Φασουλής και Περικλέους,
ό καθένας νέτος σκέτος.**

Φ. — Έμαθες, Περικλίτο μου, χαμπίρια φουερά ;
ό Θεωρή; ίκρούσις και τούτη τήν φουρά,
κι' ή τής όργής θήλωσι τού λαμπερού του μάτι
και τούταλει γεινάτι

να χώση μες 'στην φυλακή τήν καθ' έφημερίδα,
που τής Κορδόνας μάχεται τήν τρώγουσαν μερίδα.
Και τώρα 'στην 'Α κ ρ ό π ο λ ι ν βαρύς θα ξεθυμάνη
κι' έπήγαν 'στά Γραφεία τής 'Ανακριταί Ρωμάνου,
κι' ό Ρίπουλης, συντάκτης τής τ ά μάλα σθεναρός,
τού Κουσουλάκου συντροφιή με τού στανιζή πηγαίνει,
κι' ό Κουσουλάκος ό τού Σ κ ρ ι π γελών ό καφερός
εις προύπαντησιν θερμήν τού συναδέλφου βγαίνει.

Ρίπουλη καλώς όρισις, καλώς σάς 'βρήκα, φίλοι...
πως ήταν τούτο τού καλό νάλθης άπ' έδώ πέρα ;
ό νομιμόρων Θεωρής ηδόκησι να στείλη
κι' έμέ τόν άνεξάρτητον ν' αλλάζω τόν άερα.
Κάτες να φας, κάτες να πής, και μη 'ρωτάς γιατί
ό στίλλουόν 'στόν Στρατώνα,
κάτες να πάρης κόρυζα και ψείρα φτερωτή,
όπου να πάη γόνα.

Π. — Τήν φυλακή, βρι Φασουλή, μου δείχνει κάποιον χέρι,
κι' ίκεί θα μείνουόν τού λοιπού χιμώνα κλοκαίρι
όσοι δέν έπροσκύνησαν τού Μπακίμπα τήν μανίκα
κι' όσοι θροκείς άποτομούν να λέν τ ά σούκα σούκα.

Φ. — Έκεί και σύ, βρι Περικλή, τόν βιον θα περάνης,
ίκεί που τού βροκίλιου κυριαρχεί τής ψείρας,
άν μ' ένα λόγον μοναχά τολμήσης να ρωπάνης
τήν καλλονήν τήν άσπιλον τής κροκωτής πορφύρας.

Κι' ἂν εἶσαι περχλιθάνης
μ' ἄλιον νουῦ ἀκάμω,
καὶ νόμοι μὴ πένθη
τοῦ Βασιλεῖα ἴσ'τὸ στόμα.

Μὴ φαίνσαι στωμίλος,
ἔλλιος ἢ Κορδῶνα,
τῆς Βασιλείας στόλος
καὶ μαμαροκολώννα,

Μ' ἔνα βαρῦ λουκίτο
σοῦ στίλλει τὸν Ρωμῶνα,
καὶ τότε, Περικλίτο,
τί θίλεις νὰ σοῦ κάνω;

Π. — Μὴ μοῦ τὸ λῆ, καυμίνα,
καὶ τὸ κορμὶ μου τρέμα,
κι' οἱ κρόταφοί μου καίνα
καὶ ρίχνω τὸ καλίμα.

Βλέπεις ἐκεῖ τὰς φυλακὰς τοῦ Παλαιοῦ Στρατῶνος,
ὅπου δεσπόει κραταιὸς τῆς κόρυζας ὁ θρόνος;
βλέπεις τὴν γῆν τῆς Χαναάν, τὸν τόπον τῶν Ἀγγέλων;
ἐκεῖ παντὸς καλαμαρά διαγεῖλτὸ μέλλον.

Δός μου λουκίτο ἡγήγορα τὸ στόμα μου νὰ κλείσω,
δὲν ἔχω γλῶττη νὰ σοῦ πῶ καὶ γλώσσα νὰ μιλῆσω.
Ἄδονατον νὰ κοιμηθῶ σὸν τὸν Χαμίτ Σουλτάνο,
καὶ μόλις τὰ μεσάνυχτα ἴσ'τὸ σπέρμα μου ξεπλῶσω
βλέπω ἔμπροστά μου ζυνητὸς τὸν κύριο Ρωμῶνα
καὶ πίστω ἔμπρός τοῦ μερούμητα νὰ τὸν ἐξελίσσω.

Ἐκείνος ἴμος ἀπνῆς μοῦ ἐρουρμῆει μῆνυσιν
κι' ἐγὼ θρηῶ τὸ ροικιὸ τῶ καθῆνος μεροῦ μου,
κι' ἀπὸ τὸν τρέμον, Φασουλῆ, καὶ τὴν σφοδρὰ συγνήνησι
χιλίαις φοραῖς σπῆκονομαι καὶ τρέχω πρὸς νεροῦ μου.

Φ. — Κι' ἐγὼ, βρὶ Περικλίτο μου, μετὰ γυμνοῦ πασανῶ
νομίλω πὸς μὲ κωνηγῆ τὸ φάσμα τοῦ Ρωμῶνα,
κι' ἐν μέσῳ τῶσαν συμφορῶν καὶ τῶσαν σκολοζίστης
καταδιώκομαι σκληρῶς σὸν παλαῖος Ὀρίστης.

Π. — Νάτοςτι θαρρῶ πὸς ἔρχεται...

Φ. — Πόδός, μωρὲ, ποῖδός;

Π. — Ἐκείνος.

Φ. — Κρύψι με, Περικλίτο μου, γιατί θά γίνῃ θρηῶς.

Π. — Νάτοςτι τρεχάτος ἔρχεται Ρ ω μ η ο ῦ νὰ κατασχίσῃ.

Φ. — Θαρρῶ πὸς ἴπρη καὶ τριχιάς μαζί του νὰ μὰς δίση.

Π. — Βούθηκα τὰ ψέμματα καὶ πᾶνε πῆ τὰ γίλοινα μου.

Φ. — Ἄλοι ἴσ'τὴν Φασουλῆ μου, ἄλοι καὶ ἴσ'τὰ μουρῆλα.

Π. — Σὶ χαριετῶ μὲ δάκρυα μεγάλα σὸν τοὺς βώλους. [μου!]

Φ. — Ἀφίνω γιὰ ἴσ'τοὺς φίλους μου καὶ ἴσ'τοὺς δικούς μας

[δλους,

καὶ κῶδωνας καὶ τὰ μαλλιάς, ποῦ μ' ἔκαναν σὸν δῆκο,

τρέχω νὰ βρῶ τὸν Ρέπουλη, νὰ βρῶ τὸν Κουσουλάκο.

Ἄφίνω γιὰ ἴσ'τοὺς φίλους μου, τοὺς χωρατάδες παύω...

πρὸς τί κι' ἐμὲν ἄδίσουμην νὰ μὲ κρατῶ ἀκόμη;

εἶναι καιρός, μωρὲ παιδιὰ, κι' ἐγὼ νὰ καταλάβω

τὸ τί θά 'κὸν Συνατάγματα, θεομῶ, χρισμοὶ καὶ νόμοι.

Καιρὸς νὰ γίνουν κι' εἰς ἐμὲ διατυπώσεις τόσαι

καὶ ν' ἀπαγάγουν δέξιμον κι' ἐμὲ πρὸς τὸ σταυρῶσαι.

Ἄρατε πύλας, ἄρχοντες, τοῦ Παλαιοῦ Στρατῶνος...

τίς ἐσελεύσετ' ἐν αὐτῷ μετὰ λαμπρῶς πομπῆς;

ὁ ριζοσπάστης τοῦ Ρ ω μ η ο ῦ κι' ἀνάρτητος φημερῶνος,

ὁ λάμπων κι' ἐκ τῶν ὀπισθεν καθῶς τυκολαμῆτι.

Οἱ νόμοι δὲν ἐγράφσαν γιὰ νὰ γενῶν κουρέλι

κι' ὅταν ὁ νόμος θίλῃ,

ὄρεῖλαις τὸν πύχνα σου νὰ κίψης ταπεινῶς
χωρὶς αὐτὸ νὰ τὸ βαρρῆ σπουδαῖον γαγονῶ.
Εἶναι καιρός, μωρὲ παιδιὰ, κι' ὁ νόμος νὰ δουλίῃ
πρὶν πάρωμε κατῆφορο κι' ἴσ'τὸν ἡ παπαρδῆλαις,
καὶ τότε τὸ Βασιλεῖον τοῦ νόμου θά σαλίῃ
καὶ τότε μὲ τὸ Συνατάγμα τυλίξετε σαρδῆλαις.

Ἵταν ὁ νόμος μὰς κερῆ
ἴσ'τοὺς παλιούς Στρατῶνας,
κανεῖς δὲν πρέπει ν' ἀπειθῆ...
δὲν μὰς βαστᾷ;... μεταβολῆ,
ἴδὲ τὸ Δίκαιον λαλεῖ
κι' ἡ Θέμις τῆς Κορδῶνας.

Καιρός κι' ἐγὼ τὴν δύναμιν τῆς Θέμιδος νὰ μάθω,
αὐτὴ θά φέρῃ τῶν κακῶν ἐντελεστέτην ἰασην,
ἄρατε πύλας φυλακῆς κι' ἂν εἰμαρταὶ νὰ πάθω
τοῦ Φερικυδῆ τοῦ σοφοῦ τὴν ἔνδοξον εὐθερίαςιν.

Ἐγείρου, νόμοι, κι' ἄρχιστε τὸ καθεστῶς νὰ σκίψῃ...
γυναῖκα, νέρχσαι συχῶ τὸν ἄνδρα σου νὰ βλέπῃ,
στέλλε μου πάντα μπόλικα τσιγῆρα καὶ ταμπάκο,
φῆνε καὶ βύσσινον γλυκὸ, φῆνε καὶ κουκουάρη,

νὰ καρδαμῶσω μὰ χαρὰ καθὸς τὸν Κουσουλάκο,
ποῦ μὲς ἴσ'τὸ φρίσκο ἴσ'τὸν καὶ ἴσ'τὸν μαυρῆρι.
Τὸν Φασουλῆ σου μὴ ξεχνᾷς, μὰ κἄποτ' ἐκεῖ πέρα
πῆνε μαζί καὶ τὰ παιδιὰ, καρπούς θερμῶν ἰρώτων,

καὶ φέρουσα παράδειγμα τῶν ἄθλων πατέρα
ἐμφύσα τους τὸν σεθασμὸν ὑπὲρ τῶν καθεστῶτων.
Τὸν Φασουλῆν ἐν φυλακῇ κανεῖς ἄς μὴν ξεχᾶνῃ...
στέλλε μου καὶ τὸν σκύλο μου παρῆ νὰ μὲ κᾶνῃ.

Μὴν κλάψῃς, Φασουλῆνα,
γιὰ μῆνα τὸν κρητῆν,

κι' ἡ Θέμις εὖτως ἀπαιτεῖ, λεικοφουρῶσα κῆρ...

δικαίαν τὴν φυλακῆσιν καὶ νόμον θωρῆρι.

Ὁ νόμος καὶ ἄνωτερον κανεῖς δὲν χωρῆσαι.

ἴσ'τὸς καθ' ὅλα θεωρεῖ κι' αὐτοὺς τοὺς Κορδονάτους,

στέλλε καὶ τὴν γαιθῆρα μου ἀπίω νὰ γαρκίρῃ

τὸ κύρος τοῦ Συνατάγματος καὶ τῶν θεσμῶν τοῦ κράτους.

Π. — Ἄς σπῆσωμεν ἴσ'τὸν Θεοῦρην μετὰ θεμῆς δῆσιως

κι' ἴσ'τὸς καὶ πάλιν τῶχμων γενναῖας συχωρῆσιως.

Φ. — Ἄς σπῆσωμεν, ἄς σπῆσωμεν μὲ θαρρῶ καὶ μ' ἰλιπῶ

πρὸς τῶν θεσμῶν τὸν Δράκοντα, τῶν νόμων τὴν κρηπῆτα.

Ἀδέσιος θερμοτέτην τῆς εὐαδὸς ἐμπρὸς εἰς τὸν δεσπότην τῆς Ἑλλάδος.

Φ. — Ἀρχικρονοκλήπασαδικατορλιγῆμα,

κατίθα λίγο κι' ἄκουσε καὶ τὸ δικά μας κλάμμα.

Ἦλθαμ' ἴδὲ γονατιστοῖ ἴσ'τὰ πόδα σου νὰ πῶσιμε

καὶ μὲ στήθοκτυπήματα νὰ σοὶ παρακαλῶσιμε,

καὶ τώρα σ' ἐξορκίζομε ἴσ'τὴν δρό σου φαρδῆσαις

νὰ λυπηθῆς κι' ἴμὰς τοὺς δρό τοὺς κίψομακίταις.

Π. — Ἐγὼ, μπάριμα Θεοῦρηκῃ,
πρὸς ἐκείνους ἐξ ἡμῶν,
ποῦ σπᾶνουν μπαρῆκα,
λέγω πάντα μὲ θυμῶν:

εἶγατί, βρὶ καλαμαράδες
καὶ δεαδῶλου μακαράδες,
σκουζεῖτε ἴσ'τὸν Δεληγῆμῆνη
πὸς δὲν πρέπει νὰ ξεχᾶνῃ